Polas mulleres de Ciudad Juárez

Os ósos tiñan carne e a carne tiña soños.

Esqueletos a centos buscan nome
no cavorco do medo para seren
algo máis que eses números escritos nos papeis.

Os nomes buscan ósos para pousar na morte
e non ser vagabundas sombras que non regresan.

Polos ósos sen nome, polos nomes sen ósos,
polo sangue axeado sexa o pranto,
sexa o berro, o brado e a salmodia ferida.

O monstro é multiforme e bebe na podremia
e vive no veleno: capital, misoxinia,
miseria, desarraigo na fronteira do imperio.

O monstro non ten sitio no poema,
as palabras non han dar acubillo
á serpe nin aos ovos nin ao sol que os incuba.

Sexa un canto de amor polas obreiras,
precariedade e mans, porvir de maquiadoras.
Que sexa unha elexía polos soños roubados:
pan que levar á boca, pequena casa limpa
e acaso bicos novos no amencer
que non chegará nunca.

Ían pola maquía,
polo prezo das horas de acoso e trato inxusto
e saíulles ao paso muiñeiro terríbel
a lles cobrar maquía.
¡Maldita sexa a hora!
¡Maldito o muiñeiro! Abenzoadas elas,
a berrar dende nós algo como unha estrela,
talvez o abecedario dun código perdido.